

Records que mai s'obliden

No era un partit més, era el partit de dues seleccions amb molta història. No hi havia entrenadors, eren professors del bàsquet, en Castillo, Domènech, Codina, Arqué, Mestres, Martínez, que venien a impartir els seus coneixements de direcció d'equips a gent que, ells mateixos ja fa anys, havien format com a jugadors. Els delegats, de luxe, en Pere i en Pepito, jo també els vull per a qualsevol equip d'ACB. Vaig estar dins dels dos vestidors parlant amb tots els jugadors, fent-los signar una pilota de bàsquet, agraint la seva presència i que haguessin vingut a jugar en el 70 aniversari del bàsquet balaguerí. De seguida vaig notar que l'agraïment era mutu. Els jugadors de la selecció provincial em portaven molts records, entre ells els següents, recollir-los tots seria massa llarg: Amb en Lluch recordàvem els partits de l'Àguila de Balaguer contra el Sant Guim al pavelló de Balaguer amb el Viles la pilota que em va prendre al final d'un partit d'Inpacs contra el Sedis a la Seu d'Urgell. L'Aldomà i Molina em confessaven que els feia molta il·lusió jugar aquest partit i que sempre recordaran aquells anys màgics que vàrem jugar junts al Big-Beng Gólmés juntament amb els Matas, Garrofé, De Vega, Porta, Sol, Niubó, Balcells... Per cert Solsona, recuperat ràpid de la lesió que et va impedir acabar el partit, En Fàbregas, Domingo, Montoy i en Ticó em van fer recordar quan jugàvem junts a la U.E Lleida, un equip impressionant amb un entrenador de bandera com Jordi Souto, on de seguit va destacar un júnior que ha portat molta glòria al bàsquet lleidatà, en Manel Bosch i un base que es deia Miquel Domingo els coneixeu?.

De l'equip de casa, de la selecció de Balaguer us diré que feia molt de goig veure reunits als jugadors amb els que vàrem compartir els nostres inicis en el món del bàsquet, Garrofé, Ribera, els bessons Martínez, Torres. En Jerez, em deia que, estava emocionat i que es sentia com si tingués divuit anys, en el fons tots pensàvem el mateix. Era el partit de la història del bàsquet balaguerí on anaves recordant anècdotes, situacions, amics, tu també et vas deixar notar entre nosaltres "Saba". Els Sánchez, Castillo, Salut, Rúbies em van traslladar a Teruel, vaig recordar quan us entrenava, eren infantils, jo júnior, i vam anar als campionats d'Espanya, durant mig partit li vàrem plantar cara al FC Barcelona amb "gorro" de regal del Salut al Ferran Martínez, inoblidable noi, la gent de Teruel aplaudia a l'Inpacs de Balaguer no pas al Barça. Us puc dir que en els jugadors hi havia una tensió que no tenia res a veure amb la que es genera quan vols guanyar un partit, era la tensió del qui recorden, una adrenalina diferent que us he intentat explicar al llarg d'aquestes lletres. El partit no va defraudar, 20 anys enrere érem uns grans jugadors i la pista no ens cansava. Ara som uns senyors pares que vàrem fer de jugadors, però amb tanta il·lusió que la gent que emplenava el pavelló, va acabar vibrant. La selecció de Lleida va guanyar per un punt, en Gordillo, com a bon psicòleg esportiu que és, va interpretar molt bé la lectura de l'última jugada del seu equip. El resultat no era lo més transcendent del partit, el més important ja ho havíem viscut, era un partit pels records i aquests ens han fet a tots guanyadors.

Josep Ma Mateu

Exjugador del CB Balaguer i directiu de la Representació Territorial de la Fed. Cat. de Bàsquet a Lleida

Fem-ho gran, fem-ho junts

Podem començar dient que la feina ben feta no fa destorb, i fent cas a la saviesa popular puc ben assegurar que a l'A.E. Sedis Bàsquet no hi ha res que el destorbi, per tant començant pels esportistes, tècnics i professionals, sense oblidar a les institucions, col·laboradors i en especial al nostre espònsor principal CADI. A més, vull remarcar també la tasca de tot l'equip humà que dia rere dia ens ajuda a portar endavant aquest club pirinenc d'una ciutat de 13.000 habitants i especialment al socis i seguidors que amb el seu suport i confiança omplen el Palau d'Esports Municipal al llarg de tota la temporada.

Hem cregut important fer l'esforç de tornar a la màxima categoria del bàsquet estatal femení perquè creiem que la il·lusió d'un poble, tant per la seva afició, com per la col·laboració de tots els esmentats es mereixen ser de primera i espero mantenir aquest nivell amb la suma dels que hi són i dels que s'hi sumaran. Tornar a estar entre els millors suposa un repte esportiu tan important i cal lluitar cada setmana amb equips de capitals importants de l'estat espanyol. Per tot plegat estic joiós de presidir, juntament amb la Junta Directiva, aquest nou projecte cabdal per a un club de més de 300 esportistes que, des de l'escola de base fins als primers equips sèniors ens omplen d'alegria per treballar tots el dies del l'any.

Crec que la millor manera de conclure aquestes línies és fent menció al nou lema del club des del passat 15 d'abril, i que ens va servir per assolir l'ascens en les fases finals del Campionat d'Espanya: Fem-ho gran, fem-ho junts.

Antoni Ferraz
President